

Katten och fiskaffären

Draken 1994, (Göteborg filmfestivals tidning)

När jag var barn hade jag en katt. Ibland tog jag ut den på gården, med sele. Spänningen låg i att ge katten så mycket frihet som möjligt, men utan att tappa bort den.

En gång flög hondjävulen i mig. Det var litet märkligt egentligen, för jag var ett snällt barn, men jag drabbades av plötslig experimentlusta.

Och tog katten med in i fiskaffären.

Katten stelnade i min famn, ögonen stod ut som pingpongbollar, morrhåren spretade som borsten på en sliten tandborste. Hade affärsinnehavaren haft morrhår hade de nog spretat på honom med. Fiskaffären blev för mycket för den stackars katten. Hon förstod att hon var i himmelriket men hon visste inte hur hon skulle hantera det.

Ungefär så känns det när jag bläddrar i Göteborgs filmfestivals programtidning och på tåget till Göteborg prickar jag alltid för ett 50-tal filmer som jag absolut måste se.

Men min filmsmältning är rätt långsam. Jag är inte som vissa cineaster som kan se 4-5 filmer om dagen i nio dagar. Nej, den verkliga behållningen för min del ligger i att träffa folk.

För en frilansfilmare med arbetsplatsen i hemmet är det rena himmelriket att befinna sig i korsdraget av andra filmarbetande och filmälskande människor. Vi möts i foajéer, på gatan, på caféer på väg från den ena filmen, på väg till den andra.

– HEEEEJ! Är du här! Vad roligt! Vilken film ska du se? Jaha, den. Vi ses sen, det gör vi absolut...

Men vi ses inte sedan och det gör ingenting. För det räcker, detta att känna att så många älskar film, det räcker för att ge energi ett år till.